

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De triplici motiuo conte[m]ptus mundi in generali.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

hominibus placere? Si hominibus adhuc place-
 rem: Christi seruus nō essem. Et item Psal. Deus,
 inquit, dissipauit ossa eorum qui hominibus pla-
 cent. Confusi sunt, quoniam deus spreuit eos. Nō
 ne horribile nimis est verbum hoc? Quid em̄ tā
 formidolosum, vt sperni a deo, cū Salo. dicat, Cō
 sidera opera dei, quod nemo possit corrigere, quē
 ille despexerit? Hoc modo mundum cōtemnere,
 est vniuersa mundana, caduca & vana non so-
 lum despiciere, in quantum directe: sed etiā in qua
 tum occasionaliter a deo impediūt. Creaturæ nā
 q̄, Sapiēte testante, sunt in tentationem animæ
 hominum: & in mulpulam pedibus insipienti
 um: non vtiq̄ directe, quia vt Salo. docet, opera
 sua fecit deus vt timeatur, sed occasionaliter in-
 quantum s. reprobis creaturarum decore & utili-
 tate inani delectati, ibi subsistunt, finaliterq̄ q̄
 escunt, nec talia ad gl̄am referunt creatoris, qui
 solus est omnium nostrū vltimus finis. Hinc ait
 Isidorus, Melius est habere odium malorū, q̄ con-
 sortium. Sicut em̄ multa bona affert cōmunis vi-
 ta sanctorum: sic plurima mala affert societas
 iniquorum. Porro in huius processu opusculi
 principaliter loqui intendo de contemptu mūdi,
 secundo mō, prout s. statum perfectiōis, obseruā-
 tiamq̄ consiliorum concernit. Interdum tñ aliq̄
 introducā de mūdi contēptu, primo mō accepto,
 prout est de necessitate salutis, et obseruantia p̄ce-
 ptorū.

Psal. 52.

Eccl. 7.

Sapie. 14.

Eccl. 3.

Isidorus.

Treno. 3.

Eccl. 4.

De triplici moriuo cōtemptus
mundi in gñali. Artic. non.

Ars mea dñs, dixit anima mea, pro-
 pterea expectabo eū. Bonus est dñs
 sperātibus in eū, aiā q̄rēti illū. Quē
 admōm ait scr. funiculus triplex dif-

D ij facile

facile rumpitur. Triplici ergo motiuo, tripartita
 q̄ via mōstrandum est, q̄ sanctum, diuinum, ac
 meritorium: q̄ salubre, nobile, expediēsq̄ sit, mū
 dum & ea quæ mundi sunt, perfecte contemnere
 Quædam ergo rationes motiuę, seu vię huius be
 ati contemptus sumuntur ex parte dei: quædam
 ex parte nostri, & quædam ex parte mundi. De
 quibus seriatim ac ordinate tractandum est. Ita
 q̄ ex parte dei ad mundi contemptum nos indu
 cere debet. Primo amor & bonitas dei gloriosi et
 benedicti. Secūdo zelus diuini honoris, hoc est in
 gens affectio honorandi deum perfecte quātum
 possibile est. Tertio exhibitio beneficiorum ipsi
 us dei. Quarto consideratio promissorum eius.
 Quinto q̄ deus ipse in propria persona hoc ip̄m
 consuluit. Sexto, q̄ ipse id fecit. De alijs aut̄ infra
 dicetur.

Quod propter bonitatem dei, & eius amo
 rem, induci debeat homo ad mundi con
 temptum.

Articulus decimus.

Esa. 26.

Nomen tuum et memoriale tuū dñe
 in desiderio animæ. Anima mea de
 siderauit te in nocte: sed & spūs me
 us in p̄cordijs meis: de mane vige
 labo ad te. Cū bonū sit appetitus ob
 iectum, sicut deus sublimis est bonitas, pura, im
 mensa, perfecta: sic ipse est in infinitū desiderabi
 lis atq̄ amabilis: ita vt eum p̄ omnibus incōpa
 rabiliter amare debemus. Vñ quicquid ab eius
 amore, aut sui amoris feruore impedit, auertit, re
 tardat: iustum est spernere, abnegare, relinquere.
 Porro a dei amore ac bonitate p̄sertim impedi
 unt, seu auertunt nos mundus, & ea q̄ mūdi sunt.
 Propter quod ait Greg. Tanto a superno amore
 disium

Gregori.